

12 Δεκεμβρίου, 1989

(ΣΑΒΒΙΔΗΣ, ΚΟΥΡΡΗΣ, ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ, Δ.Δ.)

ΘΡΑΣΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ,

Εφέσεών,

v.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΝ,

Εφεσιβλήτου.

(Ποινικές Έφεσεις Αρ. 5034, 5035, 5036).

5 Συνταγματικόν Δίκαιο — Κοινωνικές ασφαλίσεις — Πρόσθετο τέλος — Οι Περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων Νόμοι, άρθρα 73(1)(θ), 80(1)(2)(4), 81, 84 και 90(1), τόσο πριν όσο και μετά την τροποποίηση από τον νόμο 214/87 και οι Περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων (Εισφοραί) Κανονισμοί 1980-87 — Δεν αντίκειται προς τα Άρθρα 12(1)(2)(3) και 24(1)(4) του Συντάγματος — Γεωργιάδης v. Δημοκρατία (1988) 2 C.L.R. 74 και Μερόπη Μιχαήλ Λοΐζου v. Sewage Board of Nicosia (1988) 1 C.L.R. 122 υιοθετήθησαν.

10 Το επίδικο θέμα, καθώς και η σχετική απόφαση του Δικαστηρίου, περιλαμβανομένου και του σκεπτικού της φαίνονται ικανοποιητικά στην πύο πάνω σημείωση.

Οι Εφέσεις απορρίπτονται.

Αναφερόμενες αποφάσεις:

15 *Georgiades v. The Republic* (1988) 2 C.L.R. 74;

Loizou v. Sewage Board of Nicosia (1988) 1 C.L.R. 122.

Εφέσεις εναντίον καταδίκης και ποινής.

20 Εφέσεις εναντίον της καταδίκης και της ποινής από τον Θράσο Γεωργιάδη ο οποίος βρέθηκε ένοχος στις 3 Σεπτεμβρίου 1988 από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού (Αρ. Ποινικών Υπόθεσεων 15/88, 32108/86 και 5845/87) στην κατη-

γορία ότι παρέλειψε να καταβάλει εισφορές Κοινωνικών Ασφαλίσεων κατά παράβαση των άρθρων 3(β), 10, 12(1) 13, 14(2), 21, 73(1)(θ)(δ)(ε)(στ)(στ1)(η)(ια), 80(1)(2)(4)(5), 81, 84 και 90(1) των Περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων Νόμων 1980-1987 και των κανονισμών 9, 18, 19, 21 και 22 των Περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων (Εισφοραί) Κανονισμών του 1980-1987 και καταδικάστηκε από τον Επ. Δικ. Σταυρινίδη, να πληρώσει £10.- πρόστιμο στη δεύτερη κατηγορία της κάθε υπέθεσης και επιπλέον να πληρώσει το πρόσθετο τέλος.

5

Ο εφεσείων παρουσιάσθη αυτοπροσώπως.

10

Γ. Λαζάρου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας Β, για τον εφεσίσβλητο.

Ο Δικαστής κ. Σαββίδης ανέγνωσε την απόφαση του Δικαστηρίου. Οι πιο πάνω εφέσεις που ακούστηκαν την ίδια μέρα εγείρουν τα ίδια νομικά σημεία που αφορούν βασικά το θέμα της συνταγματικότητας της σχετικής πρόνοιας των Άρθρων 73(1)(θ) και 80(1)(2) και (4) των περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων Νόμων 1980-1987 και Κανονισμών 22 και 24 των περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων (Εισφοραί) Κανονισμών του 1980-1987 αναφορικά με το δικαίωμα επιβολής πρόσθετου τέλους σε περίπτωση μη καταβολής των εισφορών κοινωνικών ασφαλίσεων αυτοτελώς εργαζομένων.

15

20

Και οι τρεις εφέσεις στρέφονται εναντίον αποφάσεων του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού στις ποινικές υποθέσεις 15/88, 32108/86 και 5845/87.

25

Εναντίον του εφεσείοντα είχαν διατυπωθεί πανομοιότυπες κατηγορίες και στις τρεις ποινικές υποθέσεις που αναφέρονται πιο πάνω, για αδικήματα που διαπράχτηκαν σε διαφορετικές ημερομηνίες. Κάθε υπόθεση περιλάμβανε τρεις κατηγορίες. Η πρώτη για παράλειψη καταβολής εισφορών κοινωνικών ασφαλίσεων, η δεύτερη για παράλειψη καταβολής πρόσθετου τέλους και, η τρίτη για παράλειψη καταβολής έκτακτης εισφοράς για την άμυνα της Δημοκρατίας

30

Ο εφεσίων παραδέχτηκε ενοχή στην 1η και 3η κατηγορία σε όλες τις υποθέσεις αλλά, δεν παραδέχτηκε ενοχή στη 2η κατηγορία. Το Δικαστήριο ύστερα από ακροαματική διαδικασία βρήκε τον εφεσείοντα ένοχο στη 2η κατηγορία σε κάθε μια από τις πιο πάνω υποθέσεις και του επέβαλε πρόστι-

35

μο £10) στην καθε μια και διάταξε την καταβολή του πρόσθετου τέλους που αναφέρεται σ' αυτές.

Οι εφέσεις στρέφονται τόσο εναντίον της καταδίκης, όσο και της προινής που επιβλήθηκε.

- 5 Επειδή, όπως αναφέραμε, και στις τρεις εφέσεις εγείρεται το ίδιο νομικό θέμα, θα προχωρήσουμε να δώσουμε την απόφαση μας και στις τρεις εφέσεις.

- Ο ευπαίδευτος Δικαστής στην απόφασή του, που είναι πανομοιότυπη και στις τρεις υποθέσεις, ύστερα από αναφορά σε σχετικές αποφάσεις του Ανωτάτου Δικαστηρίου 10 κατάληξε στο συμπέρασμα πως τόσο οι σχετικές πρόνοιες των περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων Νόμων 1980-1987 καθώς και των περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων (Εισφοραί) Κανονισμών 1980-1987 είναι σύμφωνες με το Σύνταγμα και, κατά 15 συνέπεια, η υπεράσπιση του εφεσεύοντα που θιαζόταν σε αντισυνταγματικότητα δεν ήταν αποδεκτή και βρήκε τον εφεσεύοντα ένοχο.

- Η κατηγορία για την καταβολή πρόσθετου τέλους στην υποθήση 15/88 θασίστηκε πάνω στα Άρθρα 73(1)(θ), 20 (80)(1)(2)(4), 81, 84 και 90(1) των περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων Νόμων του 1980 (Νόμος 41/80) έως 1987 (Νόμος 214/87) και στους Κανονισμούς 22 και 24 των περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων (Εισφοραί) Κανονισμών του 1980-1987 και οι υποθέσεις 32108/86 και 5845/87 πάνω στα ίδια Άρθρα του 25 Νόμου ως είχε μέχρι το 1985 πριν την τροποποίηση του από το Νομο 214/87.

- Σύμφωνα με το Άρθρο 73 του Νόμου παρέχεται εξουσία στο Υπουργικό Συμβούλιο για έκδοση κανονισμών που να 30 διαλαμβάνουν μεταξύ άλλων την επιβολή πρόσθετου τέλους μέχρι 100% των οφειλομένων εισφορών σε περίπτωση παράλειψης καταβολής εισφορών κατά παράβαση των διατάξεων του Νόμου [Άρθρο 73(1)(θ)]. Με τροποποίηση που έγινε στη σχετική αυτή πρόνοια με το Άρθρο 2 του Νόμου 214/87 το ποσοστό του πρόσθετου τέλους μειώθηκε σε 35 15%.

- Τέτοιοι κανονισμοί εκδόθηκαν και δημοσιεύθηκαν στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας, ημερομηνίας 29 Αυγούστου, 1980, με Γνωστοποίηση Αριθμ. 240. Στους κανονισμούς αυτούς έγιναν διάφορες τροποποιήσεις από το 1980 40 μέχρι το 1987.

Δεν υπήρξε ισχυρισμός από τον εφεσεύοντα ότι το πρόσθετο τέλος που του επιβλήθηκε υπερβαίνει το ποσοστό που καθορίζει ο Νόμος και οι Κανονισμοί.

Το θέμα της συνταγματικότητας των σχετικών προνοιών του Νόμου και των Κανονισμών εγέρθηκε από τον εφεσεύοντα και στην Ποινική Υπόθεση Αριθ. 18171/84 σε παρόμοια κατηγορία που ήταν αντικείμενο της Ποινικής Έφεσης Αριθ. 5032. Στην υπόθεση εκείνη το Δικαστήριο ύστερα από αίτηση του εφεσεύοντα επιφύλαξε για γνωμοδότηση από το Ανώτατο Δικαστήριο κάτω από τις διατάξεις του Άρθρου 148 του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ. 155, τα πιο κάτω ερωτήματα:-

«Κατά πόσον τα άρθρα 73(1)(θ), 80(1)(2)(4), 81, 84 και 90(1) των περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων Νόμων 1980 έως 1984 και Κανονισμών 22 και 24 των περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων (Εισφοραί) Κανονισμών 1980 έως 1984, είναι αντίθετα προς το:-

1. Άρθρο 12(1)(2)(3) του Συντάγματος, και
2. Άρθρο 24(1)(4) του Συντάγματος.»

Η απάντηση του Ανωτάτου Δικαστηρίου και στα δυο πιο πάνω ερωτήματα ήταν αρνητική. Στη γνωμοδότηση του, που δόθηκε στις 5 Μαΐου, 1988 (Επιφυλαχθέν Νομικό σημείο Αριθ. 251) (1988) 2 C.L.R. 74, αποφάνθηκε πως το θέμα επιβολής πρόσθετου τέλους σε περιπτώσεις παράλειψης του φορολογουμένου να πληρώσει έγκαιρα δεν παραβιάζει τα Άρθρα 12 και 24 του Συντάγματος. Το Ανώτατο Δικαστήριο στην πιο πάνω υπόθεση έκαμε αναφορά στην υπόθεση της *Meropi Michael Loizou v. Sewage Board of Nicosia*, (1988) 1 C.L.R. 122, και στην οποία λέχθηκαν μεταξύ άλλων τα πιο κάτω στις σελίδες 128, 129:-

‘... The payment of this additional charge is dependent on the objective criterion of non payment and not on any subjective criteria or the non payment for no reasonable cause. The tax payer is charged with this additional burden for the sole reason of non payment at the prescribed time. This does not offend the provisions of Article 24.4 of the Constitution, nor is it a punishment in the sense of Article 12.3 of the Constitution. It is in a sense only a sanction prescribed by Law in order to

prompt the tax payer to pay in time, a matter conducive to proper administration, taking cognizance of all burdens cast on public revenue by non punctual payment.

- 5 The power of the Taxing Authority to impose additional charge in default of payment of a tax is well recognized. The tax payer normally is burdened not only with interests on his unpaid tax, but, also, additional charge. These additional charges, including interest, are the result of the failure of the
10 citizen to perform his duties towards the State or a Corporation of Public Law - (see Kyriakopoulos, Greek Administrative Law, 4th Edition, Part C. p. 353).

A similar approach is to be found in Stassinopoulos Discourses on Public Finance Law, 3rd edition, 1966, p. 292.»

- 15 Η μετάφραση στα ελληνικά, όπως αυτή αποδόθηκε στην απόφαση στο Επιφυλαχθέν Νομικό σημείο αρ. 251, (1988) 2 C.L.R. 74 στη σελ. 77, έχει ως εξής:-

- «... Η καταβολή αυτή του επιπρόσθετου τέλους εξαρτάται από το αντικειμενικό κριτήριο της μη καταβολής και όχι από το υποκειμενικό κριτήριο ή τη μη καταβολή χωρίς εύλογο αιτία. Ο φορολογούμενος επιβαρύνεται με το επιπρόσθετο βάρος για το μόνο λόγο της μη πληρωμής στον καθορισθέντα χρόνο. Αυτό δεν καταστρατηγεί τις διατάξεις του Άρθρου 24.4 του Συντάγματος, ούτε αποτελεί ποινή υπό την έννοια του άρθρου 12.3 του Συντάγματος. Είναι, κατά κάποιο τρόπο, μόνο μια επιβάρυνση προνοουμένη από το Νόμο για να ενθαρρύνει το φορολογούμενο να πληρώσει έγκαιρα ένα θέμα που συμβάλλει στην καλή διοίκηση λαμβάνοντας υπόψη όλες τις επιβαρύνσεις των δημοσίων εσόδων ένεκα της μη ακριβούς πληρωμής.

- 35 Η εξουσία της Φορολογούσης Αρχής να επιβάλει επιπρόσθετο τέλος σε περίπτωση παράλειψης καταβολής ενός φόρου είναι καλά καθορισμένη. Ο φορολογούμενος συνήθως επιβαρύνεται όχι μόνο με τόκο για το μη πληρωθέντα φόρο του, αλλά επίσης με επιπρόσθετο τέλος. Αυτά τα επιπρόσθετα τέλη συμπεριλαμβανομέ-

νου του τόκου είναι το αποτέλεσμα της παράλειψης του πολίτου να εκπληρώσει τα καθήκοντα του προς την Πολιτεία ή προς ένα Όργανισμό Δημοσίου Δικαίου. (Ίδε Κυριακοπούλου *Ελληνικό Διοικητικό Δίκαιο*, 4η έκδοση, Μέρος Τρίτο, σελίδα 353).

5

Παρόμοια προσέγγιση, υπάρχει και στις *Μελέτες επί της Δημόσιας Οικονομίας* του Σταϊνιόπουλου, Τρίτη Έκδοση, 1966 σελ. 292.»

Το Ανώτατο Δικαστήριο αφού υιοθετήσε τα πιο πάνω συμπεράσματα γνωμοδοτώντας στα ερωτήματα που επιφυλάχθηκαν κατάληξε στο πιο κάτω εύρημα στη σελ. 78:-

10

«Υιοθετούμε πλήρως το σκεπτικό αυτό που καθορίζει τις αρχές που διέπουν τα επίδικα θέματα ενώπιόμας.

Είναι περιττό να πούμε ότι η παράγραφος 1 του Άρθρου 24 δεν έχει εφαρμογή καθόλου καθότι το επιπρόσθετο τέλος δεν είναι συνεισφορά στα δημόσια βάρη και η παράγραφος 4 του ίδιου άρθρου επίσης δεν έχει εφαρμογή διότι το επιπρόσθετο τέλος είναι, όπως έχει ήδη βρεθεί, μια διοικητική επιβάρυνση προνοούμενη από το Νόμο για να ενθαρρύνει το φορολογούμενο να πληρώνει έγκαιρα, ένα θέμα που συμβαλλει στη καλή διοίκηση »

15

20

Στις παραρτήσεις εφέσεις υιοθετούμε το σκεπτικό των πιο πάνω υποθέσεων και καταλήγουμε στο συμπέρασμα πως ο ισχυρισμός των εφεσείωντα ότι οι σχετικές διατάξεις του Νόμου και των Κανονισμών βάσει των οποίων ο εφεσείων κατηγορήθηκε και βρέθηκε ενοχος δεν παραβιάζουν τις πρόνοιες του Συντάγματος και ορθά ο ευπαιδευτος πρωτόδικος Δικαστής κατάληξε σε τέτοιο συμπέρασμα και βρήκε τον εφεσείωντα ένοχο.

25

30

Εν όψει των πιο πάνω και οι τρεις εφεσεις εναντίον της καταδίκης αποτυγχάνουν και απορρίπτονται και η καταδίκη του εφεσείωντα επικυρώνεται.

Ερχόμαστε τώρα στο θέμα του προσημειωμένου - που επιβλήθηκε στις υπό έφεση κατηγορίες Ο εφεσείωντων ισχυρίστηκε πως η άρνηση του για πληρωμή του πρόσθετου τέλους δεν ήταν αυθαίρετη αλλά οφειλόταν σε καλή τη πίστει διαμφισβήτηση της συνταγματικότητας της επιβολής τέ-

35

τοίου είδους, την προσβολή της οποίας προώθησε όχι μόνο
 νόχα, αλλά και προσφυγή του στο Ανώτατο Δικαστήριο, αλλά και
 με αίτηση του για παραπομπή στο Ανώτατο Δικαστήριο
 των νομικών σημείων που ηγείρε στην Ποινική Υπόθεση

5 18171/

Τα τεκμήρια πάντως ήταν ορθά αν μετά τη γνωμοδότηση του
 Ανώτατου Δικαστηρίου οι εφεσείων παραδεχόταν τις κατηγορίες
 οπότε το Δικαστήριο θα δικαιολογείτο να μην του επιβάλει
 πρόστιμο και να περιοριστεί στη διαταγή για καταβολή του
 πρόσθετου τέλους. Ο εφεσείων όμως εξακολούθησε να αρνείται
 να αποδέχεται την απόφαση επμένοντας στη θέση του για αντι-
 συνταγματικότητα του Νόμου παρά την ήδη δοθείσα γνωμο-
 δοτήση του Ανώτατου Δικαστηρίου στην Ποινική Υπόθεση
 15 1817/84 ύστερα από αίτησή του για παραπομπή των
 νομικών σημείων που αφορούσαν τη συνταγματικότητα
 του Νόμου

Υποτιθέμενος εριστατικώς υποθέσεων και λαμβανοντας υπόψη
 τις τα πιο πάνω καταλήξαμε στο συμπέρασμα πως η ποινή
 που επιβλήθηκε δεν ήταν καθόλου υπερβολική.

20 Εν όψει των όσων αναφέραμε πιο πάνω οι εφέσεις απορρίπτονται
 και η καταδίκη του εφεσείοντος και οι ποινές που επιβλήθηκαν
 και στις τρεις υποθέσεις επικυρώνονται.

Οι Εφέσεις απορρίπτονται.